

αὐτὴ ἐφόρει ὑποδήματα ἐκ φλοιοῦ δένδρων. Ὁ Σανὶν ἐνόησεν ἀρέσως, ὅτι ἡ Μαρία Νικολάγεβνα εἶχε λάβῃ πολὺ περισσότεραν πείραν τοῦ κόσμου, παρὰ ἑκατὸν ἄλλαι γυναῖκες τῆς ἡλικίας τῆς.

Ὁ Πολοσῶφ ἐν τούτοις ἔτρωγε μετὰ προσοχῆς καὶ ἔπινε μετ' ἐπιστάσις, καὶ μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν προσήλωνεν ὅτε μὲν ἐπὶ τῆς γυναικὸς του, ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ Σανὶν τοὺς ὑπολεόκους, καὶ κατὰ μὲν τὸ φαινόμενον τυφλούς, πρᾶγματι δὲ ὅμως λίαν ὀξυδερκεῖς ὀφθαλμούς του.

«Πόσον ἄξιος ποῦ εἶσαι!» ἐφώναζεν ἡ Μαρία Νικολάγεβνα, στραφεῖσα αἰφνης πρὸς αὐτόν· «μὲ πόσῃν ἀκριβείαν καὶ εὐσυνειδησίαν ἐξέτελεσες ὅλας μου τὰς παραγγελίας 'ς τὴ Φραγκοφύρτη! Γιὰ ἀνταμοιβή σου θὰ σοῦ ἔδωκα ἓνα φιλὶ 'ς τὸ κούτελο — ἀλλὰ ἐσὺ δὲν δίνεις ἓναν παρὰ γιὰ τέτοια πράγματα.»

«Ναί, πραγματικῶς, δὲν δίνω παρὰ,» ἀπεκρίθη ὁ Πολοσῶφ καὶ ἔκοψε δι' ἑνὸς ἀργυροῦ μαχαίριου ἓνα ἀνάναν εἰς δύο τεμάχια.

Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα τὸν παρετήρησε καὶ ἤρχισε νὰ κρούῃ τὴν τράπεζαν ὥς τύμπανον μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τῆς.

«Λοιπὸν τὸ στοιχημὰ μας ἰσχύει ἀκόμη; ἠρώτησε μὲ ῥφος βαδυσήμαντον.

«Ναί!» ἀπεκρίθη ὁ Πολοσῶφ.

«Καλά. Θὰ χάσης.»

Ὁ Πολοσῶφ ἔτεινε πρὸς τὰ ἔμπροσθεν τὸν πῶγωνα.

«Χ-μ, Ὅσο βεβαίον κι' ἀνῆσαι, Μαρία Νικολάγεβνα, νομίζω, αὐτὴν τὴν φορὰ θὰ χάσης.»

«Γιὰ τί πρᾶγμα ἔχετε στοιχηματίσῃ; Μπορῶ κ' ἐγὼ νὰ τὸ μάθω;» ἠρώτησεν ὁ Σανὶν.

«Ὅχι . . . ἀκόμα,» ἀπήντησε γελῶσα ἡ Μαρία Νικολάγεβνα.

Τὸ φρολόγιον ἐκτύπησε τὴν ἐβδόμην. Ὁ ὑπηρετὴς ἀνῆγγειλεν ὅτι ἡ ἄμαζα περιμένει ἐμπροσθεν τῆς θύρας. Ὁ Πολοσῶφ συνώδευσε τὴν γυναῖκα του ὀλίγα βήματα καὶ ἔπειτα ἐρρίφθη ἀμέσως ἐπὶ μιᾷ καθήκας.

«Πρόσεξε ὅμως, μὴ λησμονήσης νὰ γράψῃς 'ς τὸν ἐπιστάτη!» ἐφώναζεν ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἐκ τοῦ προθαλάμου.

«Θὰ γράψω, μείνε ἡσυχῇ. Ἐγὼ εἶμαι φίλος τῆς τάξεως.»

39.

Ἐν ἔτει 1840 τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ θεάτρου τῆς Βεισβάδης εἶχε πενιχροτάτην ὄψιν. Καὶ ὁ θίασος τῶν ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου τούτου ἐν τῇ ἐλθεινῇ καὶ πληρεῖ ἀξιώσεων μετριότητι αὐτοῦ, ἐν τῇ σχολαστικῇ καὶ τετριμένῃ ἔξει τοῦ δὲν ὑψοῦτο οὐδὲ κατὰ μίαν τριχα ὑπεράνω τοῦ σημείου, ὅπερ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ ἀνώτατον δι' ὅλα τὰ γερμανικὰ θέατρα, καὶ εἰς τὸ ὅποιον ἀνεβίβασε τὴν τέχνην κατὰ τοὺς νεωτάτους χρόνους ὁ θεατρικὸς θίασος τῆς Καρλορούης ὑπὸ τὴν «περίφημον» διεύθυνσιν τοῦ κυρίου Δεβριέντ.

Ὅπισθεν τοῦ θεαρείου, τὸ ὅποιον ἐνοικίασεν «ἡ αὐτῆς ὑψηλότης ἡ πριγκίπισσα φὸν Πολοσῶφ» (καὶ ὁ θεὸς ἡξέβρει, πῶς ὁ ὑπηρετὴς κατάρθωσε νὰ τὸ πάρῃ — μὴ πως πρᾶγματι ἐδωροδόκησε τὸν διοικητὴν τῆς πόλεως), ὅπισθεν λοιπὸν τοῦ θεαρείου τούτου εὕρισκετο μικρὸν τι δωμάτιον, ἡτρεπισμένον μὲ ἀνάκλιντρα. Πρὶν ἢ εἰσελθῇ

εἰς τὸ θεαρεῖον ἡ Μαρία Νικολάγεβνα παρεκάλεσε τὸν Σανὶν νὰ σηκώσῃ τὰ ἀλεξίφωτα, αἵτινα ἐχώριζον τὸ θεαρεῖον ἀπὸ τοῦ θεάτρου.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Ἡ ΝΕΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ ΒΙΛΕΛΜΙΝΗ.

1. JOHANN NEPOMUK VON NUSSBAUM, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 273).

2. ΜΗΤΡΙΚΗ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ. Εἰκὼν ὑπὸ E. Klimsch (ἐν σελ. 277).

3. ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΚΑΛΛΟΝΗ. Εἰκὼν ὑπὸ C. W. Pittard (ἐν σελ. 281).

4—6. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ (ἐν σελ. 284-85).

Ὁ τῇ 23 νοεμβρίου τ. ἔ. ἀποθανὼν βασιλεὺς τῆς Ὀλλανδίας Γουλιέλμος ὁ τρίτος εἶχε γεννηθῇ τῇ 19 φεβρουαρίου 1817. Ἐβασίλευσε πλέον τῶν τεσσαράκοντα ἐτῶν ἐπὶ τοῦ λαοῦ του (ἀναβάς εἰς τὸν θρόνον

τῇ 17 μαρτίου 1849). Ἐκ τοῦ πρώτου αὐτοῦ γάμου μετὰ τῆς βασιλίσσης Σοφίας, πριγκίπισσας τῆς Βυρτεμβέργης, (ἀποθανούσης τῇ 3 ἰουνίου 1877) ἐγεννήθησαν αὐτῷ δύο υἱοί, ὁ πρίγκηψ Ἀλέξανδρος ὅστις ἀπέθανε τῷ 1882, καὶ ὁ πρίγκηψ Γουλιέλμος ὅστις ὡσαύτως ἀπέθανε νέος ἐν Παρίσι. Τῇ 7 ἰανουαρίου 1879 ὁ ὑπερεξηκοντούτης ἡδὴ μονάρχης ἐνυμφεύθη εἰς δεῦτερον γάμον τὴν μόλις δεκαεναετὴ πριγκίπισσαν Ἐρμαν Ἀδελαΐδα τοῦ Waldeck-Pyrmont, ἐκ δὲ τοῦ γάμου τούτου ἐγεννήθη, τῇ 31 αὐγούστου 1880, ἡ πριγκίπισσα Βιλλελμίνη (Ἐλένη-Παυλίνα-Μαρία), ἥτις τὰρ ἀναγορεύεται βασιλίσσα τῆς Ὀλλανδίας.